

SLOVENSKI INFORMATIVNI LIST V AVSTRALIJI. SYDNEY, MELBOURNE, ADELAIDE, PERTH, BRISBANE, HOBART. ★ Registered at the G.P.O. Sydney, for transmission by post as a periodical.

HOBBY ZA NAS

BESEDO „HOBBY“ GOTOVO vsi poznamo. Saj jo tolikokrat čujemo po radiu in tudi sicer. Če bi kdo od nas prelistaval življenjepise znanih osebnosti v zgodovini Anglije, Amerike, Kanade ali Avstralije, bi našel poleg rojstnih podatkov tudi podatke o „hobbyjih“ dotične osebnosti.

„Hobby“ igra v anglosaškem svetu zelo važno vlogo, odtod tudi posebno ime, ki ostali narodi nimajo zanj pravega ali vsaj ne jasnega prevoda. V škerljevem slovarju boste našli za hobby besedico „konjiček“ in v oklepaju „najljubše opravilo.“ Zadnje se še najbolj približa pojmu anglosaške besede, kajti „hobby“ pomeni najbolj priljubljeno opravilo ali zanimanje, ki mu posvečamo prosti čas. S tem zanimanjem je lahko združeno zgolj razvedrilo ali pa tudi izobraževanje.

Seznam hobbyjev, ki so možni, je neizmerno dolg. Če bi začeli naštevati razne hobbyje, bi ne smeli izpustiti igralcev šaha, zbirateljev rabljenih poštinih znamk, starega denarja, gramofonskih plošč, redkih knjig, raznih starih predmetov itd. Omeniti bi morali športnike od smučarjev do plavalcev, igralcev nogometa in odbojke in še polno takega. Niti ljubiteljev pešhoje bi ne smeli izpustiti iz takega seznama.

Vendar se mi zdi, da obstajajo še nove možnosti hobbyjev. Zlasti za enega bi rad navdušil nekaj naših rojakov, ki jim je pri srcu lepota našega jezika: **Zbiranje bisero**v slovenske besede.

Morda je med nami kdo, ki si je že izbral za svoj hobby to razvedrilo in študij. Takemu bo ta članek dal nadaljnje pobude. Ko se bo zavedel, da ni osamljen, bo še z večjim veseljem zbiral te bisere in morda bomo sčasoma tudi v MISLIH našli stolpec za njih objavlanje. Tako bi tudi ostali bralci dobili več zanimanja za lepoto našega jezika. Ob takem zbiranju bomo spoznali, da je Bog dal veliko lepote našemu jeziku. Besede slovenskega jezika so kot opeka in drug gradbeni material, ki čaka umnega mojstra, da bo postavil mogočno in lepo zgradbo. Naši pesniki in pisatelji so stavebeniki naših jezikovnih tvorb, oblikovalci lepote slovenske besede, umetniki v izražanju.

Ni važno, pri katerem pesniku ali pisatelju začneš izbirati bi-

sere, izraze, v katerih začutiš posebno lepoto. Našel jih boš pri vsakem.

Rad bi prispeval za list MISLI nekaj takih bisero, ki sem jih zbral iz pesniške zbirke Vinka Beličiča „Pot iz Doline.“ Mnogi morda ne poznajo Vinka Beličiča in še nikoli niso čuli njegovega imena. Spraševali se bodo, zakaj nisem začel s priljubljenim Gregorčičem ali velikanom Župančičem. Vsem tem bi rad povedal, da sem izbral za začetek Beličiča zato, ker je moj dober in iskren prijatelj, mlad po duši in telesu. V njegovem srcu se skriva vsa mehkost in nežnost belokranjskega človeka, ki mu pa življenje — kot večini med nami — ni prizaneslo s težkimi preizkušnjami. Hvala Bogu, da vse težave Vinka niso strle, pač pa ga utrdile v njegovem poslanstvu, da poje še dalje in še lepše slovenskemu narodu, ki ječi pod komunističnim jarmom, ali je pa razkropljen po vsem svetu.

Toliko za to pot. Za zgled, ki ga lahko vsakdo posnema, da le zna slovensko čitati. — Zvonimir Hribar.

BISERI

*Adrija, od sonca obsijana, mi ob-
liva stopala . . .*

*Tod je moj rod v kamen vklesal
stopinje, ta zemlja mu je za
vselej dana.*

*Daleč na morju tri svetle lise
mrzlega sonca v oblakih.*

*V noč zasajeni zobje gora srepijo
kot trhel les . . .*

*Mimo temnosinjih zaplat snega
veter na večne strune igra studen-
cem na begu v dolino . . .*

*Bučanje viharja v planini, kakor
od vekomaj započeto . . .
brnenje zvona v dolini, na struno
domotožja ujeto . . .*

*Svetlozelena kot hruškov brst
na koncu doline trikotne sije
obetavna jasnica iz Benečije . . .*

*In sonce za lombardske griče hladiti
si gre razžarjeni obraz . . .*

*Ubogi kakor kamenje na poti, ki
čez en čas voz drvi,
strmimo v luč nekdanjih dni.*

Kis, življenje bolečin bogato, spij . .

*Iz morja, vetra, zvezd mi baješ
čudežno povest:*

*o svetu, kjer je konec koprnenja,
kjer mavrica se vekomaj raz-
penja.*

Veter, večni organist gora . . .

*Tih in prosojen kot bela zavesa je
čas med menoj in teboj.*

*Nov večer češe oblake, nova mrzli-
na uklepa mlake . . .*

*Listi so se mi obleteli, sokovi se
vrnili v vozle korenin.*

*V umitem zraku jutra vse hiše
spijo — ti več ne spiš.*

Pournem se v krhko ječo časa . . .

MATI! V tvoje roke sem bil rojen, na svojih prsih si tešila moj onemogli jok. Tvoja pesem, tvoje skrbne roke so me uspavale ob sončnem zatonu.

Ko sem motril tvoje ustnice in poslušal njih glas, sem tudi sam začel govoriti. V tvojih očeh sem bral skrivnost vere, upanja in ljubezni. Ob tvoji roki sem se naučil hoditi. Ti si mi merila prve korake v zgodnjo mladost. Ti si mi vcepila spoštovanje do zakonov življenja.

Mati! Ti si edino bitje, ki me je zares ljubilo. V vsej iskrenosti in nežnosti srca, brez hinavščine in pridržka. Ti, samo ti, si mi v resnici usak hip samo dobro hotela. Nikdar nisi iskala koristi, niti ne pričakovala. Darovala si se, darovala zame, za svojega otroka.

Mati! Ali naj pozabim nate? Nikoli! Ti si bila sonce mojega mladega življenja, duhovnica mojih zornih dni. Ti si še danes kačipot moj sreči. Moje življenje ti bodi v največji ponos! Bil sem ti včasih v nečast, padal sem, taval, ker sem nate pozabljal, mati!

Ne zameri mi! Ko boš slišala, da je tvoj otrok ostal dober v tujini, da je zdrav in na pravi poti, ki si mu jo ti kazala, boš sre. na in mirna. V šepetu molitve me bodo spremljale tvoje ustnice — vse do tiste ure, ko bodo za zmerom zamrle. Ti si moj blagoslov, jaz želim biti tvoj. Ko boš slišala in vedela, da te nisem pozabil, da so mi tvoji nauki svetinje, da sem ostal veren in zvest govoricu, ki mi v njej pela pesmi, boš z mirno dušo zaprla ljubeče oči za večni pokoj. Saj vem, da sem tvoj up in in resnično veselje.

Mati! Kleče bi danes romal do tebe, da bi se ti oddolžil, do bi se ti še enkrat zahvalil iz lica v lice. Zahvalil za neprespane noči, za solze, ki si jih zame prelila, za molitve, s katerimi si me spremljala na mojih samotnih potih v daljno tujino. Poljubil bi tvoje žuljeve roke in si pred teboj izpral omadeževano dušo.

Mati! Takole mislim nate, ko ko se bliža tvoj materinski praznik. Teh nekaj vrstic ti pošiljam, da boš vedela; Moj fant me še ni pozabil — R.P. N.S.W.

RAZMIŠLJANJE O AVSTRALIJI

VSAKEMU OD NAS, ki je prišel sem preko velike luže in se vživlja v tukajšnje razmere, se hote ali nehote vsiljuje primerjanje med novim in starim svetom. Eno prvih vprašanj je, ki si jih človek postavlja: Kako je mogoče v tej deželi tolikšno blagostanje? Saj so prihajali sem ljudje, dostikrat prisiljeni in brez primernih sredstev ter našli prazen kontinent z ogromnimi razdaljami, komaj kaj drugega. Začetki je bilo treba iz nič. Mi smo pa našli že vse kaj drugega. Ko vemo, kakšno pomanjkanje smo pustili za seboj v raznih deželah Evrope, čeprav živijo tam ljudje že stoletja in stoletja, je kaj razumljivo, da smo iznenadeni nad avstralskim blagostanjem.

Avstralski priseljenci so si v glavnem pomagali tako, da so dosti lahko prodali svoje pridelke in dobili zanje dober denar. Avstralija je gospodarsko navezana na Anglijo, ki je industrijska država in je vedno rada kupovala avstralske proizvode. Glavni stebel tukajšnjega gospodarstva je bil in je še — volna. Njena kvaliteta je izvrstna in cene ugodne, zato poprašuje po njej ves svet. Nizka cena volne je mogoča zaradi nizke režije v pridelovanju. Danes pa v avstralskem gospodarstvu poleg poljedelskih pridelkov, med katerimi je zelo važna pšenica, postaja močna postavka tudi industrija. Avstralija je bogata z rudninami, zlasti železa, ki je odlične kakovosti. Nedavno so pa odkrili tudi prostrana ležišča boksita, ki iz njega izdelujejo aluminij. Svetovo znani so že rudniki urana, svinca in cinka.

Zelo pomembno je, da med poedinimi državami ni carinskih mej kot so v Evropi. Če se ne motim, je vsedržavni dohodek v Avstraliji preko tri tisoč milijonov funtov na leto. In to ni ravno majhna številka. Tako bogatsvo omogoča, da se lahko razvijajo programi kot na primer povojno naseljevanje iz preobljudene Evrope. Zelo verjetno je, da se bo v bližnji prihodnosti število pre-

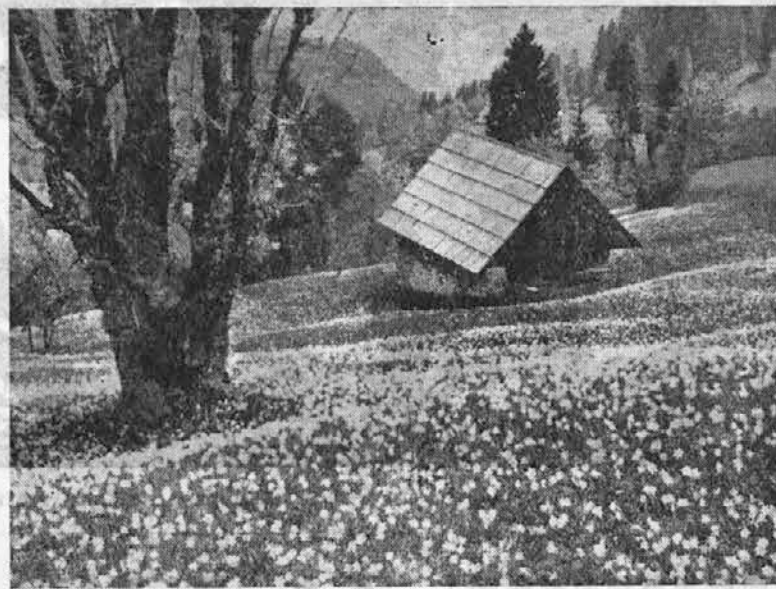
bivalstva še zelo dvignilo.

Ima pa Avstralija še tudi zelo resne probleme, ki jih bo treba rešiti. Ena najbolj perečih točk je — voda. Veliki predeli kontinenta so podvrženi suši. Poleg irigacije, umetnega namakanja, bo morala na pomoč znanost še v drugih smereh. Mislijo na umeten dež, na pretvarjanje morske vode v pitno itd. Pred kratkim je mlad znanstvenik odkril zelo preprosto metodo za preprečenje izhlapevanja vode iz jezer, rezervarjev in podobno. Površina vode se pokrije s plastjo cetilnega alkohola, ki plava na vodi kot olje in zelo omejuje izhlapevanje. Verjetno se bo ta iznajdba praktično obnesla. Čeprav Avstralija ne ustvarja takih velikopoteznih in hrupnih programov kot so razne petletke, je vendar očitno, da se gospodarstvo v njej razvija po načrtu od zgoraj.

Visoko blagostanje pomaga da se socialna vprašanja ne pojavljajo med nami v tako perečih oblikah kot smo videli v starem svetu. Dela v Avstraliji ne manjka in zaslužek je dober, posebno če ga primerjamo z raznimi drugimi državami. Predsvem je veliko vredno, da si mlad človek v največ primerih postavi lasten dom in to istočasno, ko si ustanovi družino.

Resna skrb pa je borba z inflacijo, ki je značilen pojav našega časa. Neizogibne so težave, ki so v zvezi s prilagoditvijo hitremu razvoju in naprednemu gospodarstvu.

Ena reč, ki se človeku najbolj dopade v Avstraliji, je politično ravnovesje in pa nagnjenje, da se sporne točke ne rešujejo v ekstremnih oblikah. To je posebna značilnost angleško govorečega sveta. S tem ni rečeno, da nobena ekstremnost ne sili na naš kontinent, na primer komunizem. Pred njim moramo biti budno na straži, drugače ne bo dolgo, ko bodo mogli v avstralskem blagostanju govoriti samo še komunisti — prav kakor v naši rojstni domovini . . . — Dr. Jože Zurc.

Tam pa pomlad cvete . . .

Izpod Triglava

LJUBLJANA ima letos dvomljivo „čas“, da bo v njej zboroval VII. kongres Zveze komunistov Jugoslavije. Kongres je sklican za mesec november. Delegati bodo prišli iz vse Jugoslavije po ključu: ene delegat na 400 članov Zveze. Za izdelavo programa za kongres so postavili posebno komisijo. Izmed Slovencev so v njej Kardelj, Ziherl in Vipotnik.

PREŠERNOV PORTRET so našli v zapuščini slovenskega slikarja Matije Koželja, ki je umrl leta 1917. Doma je bil iz Vodice in je in je pogosto zahajal v Kranj. Tam je videl pesnika Prešerna in si zapomnil poteze njegovega obraza. Zgoraj omenjeni portret je napravil 13 let po pesnikovi smrti. Ko se je odpravil — 21 let star — na dunajsko slikarsko akademijo. Strokovnjaki trdijo, da je Koželjev portret najvernejša podoba resničnega Prešerna.

ZA POKOJNIM JOŽETOM PLEČNIKOM je imela Akademija znanosti in umetnosti posebno žalno sejo. Na njej je umetnostni zgodovinar, dr. Franc Stele, govoril o rajnem velikem arhitektu.

Njegovo delovanje je razdelil v tri obdobja: Dunaj, Praga, Ljubljana.

V TRSTU IN GORICI so se vse slovenske organizacije in skupine znašle s svojimi podpisi na spomenici, ki vsebuje zahteve v zvezi s slovenskimi šolami. Podpisale so spomenice naslednje organizirane skupine:

Sindikatske sloveske šole, Trst
Sindikatske slovenske šole, Trst
Komunistična partija, Trst
Neodvisna socialistična zveza, Trst
Skupina neodvisnih Slovencev, Trst
Slovenska demokratska zveza, Gorica
Slov. demokratska zveza, Trst
Slov. katoliška skupnost, Trst
Slov. krščanska soc. zveza, Trst
Slov. kult.-gosp. zveza, Trst
Akademske srednješolske klub
„Simon Gregorčič“, Gorica
Akademske klub, Gorica
Slov. kat. akademsko društvo, Gorica
Slov. akademski klub Jadran, Trst
Slovenski kulturni klub, Trst
Prosvetno društvo „Ivan Trinko“, Videm

(Konec str. 4)

Ivan Cankar

NAŠ LAZ

TUDI mi smo imeli svoj laz. — Tam v samotnih, zapuščenih notranjskih hribih, med pustimi, hladnimi globetmi in zasekami samujejo kotlinice — lazi. Na dnu teh kotlinic je košček obdelane zemlje, ki je po navadi ograjen z bodičevjem in kamenjem. Tam kje raste oreh ali temna tepka, drugače pa vsepovsod krivenčasto grmičevje, nizka, siromašna trava in osat. Posuti so lazi z belim, drobnim kamenjem, ki se je bilo prikotalilo Bog vedi odkod — morda se je bilo ob hudi uri z neba samega usulo.

Tista ped obdelane zemlje rodi nekaj krompirja, fižola in graha; ves pridelek bi lahko ženska spravila v dvokolnice ali celo z jerbosom, pa bi ji še teden dni ne bilo treba hoditi. Zakaj lazi so polje gostačev in najubožnejših bajtar-

jev, ki si niti lehe na močvirju ne morejo najeti. In prav zato, mislim, ker so njih edini delež pod soncem, ljubijo svoje laze bolj globoko in pristrčno nego kralj svoje kraljestvo.

Z najmočnejšimi koreninami se ovija srca ljubezen do grude. Človeku, po svetu poganemu, iz zemlje izruvanemu, se toži najpoprej po koči, po njivah, po senožitih, celo po siromašnem lazju, nato šele po materi, sestrah in bratih. V nas vseh se pretaka kmečka kri in v tej krvi je ljubezen do zemlje, koprnenje po zemlji. Veliko sem dosegel spoznanja — dal bi vse to spoznanje in vsom modrost za ozko leho pod brdom, za ponižen vrt kraj hiše. Amerikanec, ki se je po dolgih letih vrnil v domovino, iz katere ga je bila pregnala krušna skrb, ali pa prepodila trda pest dav-

kov in drugih nadlog, si ustanovi najprej novo domačijo, najrajši blizu prodane ali porušene domačije svojih očetov. Grenko je slovo od žene, grenkejšo slovo od matere; slovo od očetne grude pa trga srce in prsi, sili solze v oko moža, ki nikoli ni jokal.

Moja mati je bila kmetica in je v svojem srcu, v vseh svojih mislih ostala kmetica do smrti. Kadar sva bila sama, mi je pripovedovala, kako lepo da je bilo tam v horjulskih hribih. Vsako leto sva se domenila, da pojdeva tja; daleč ni bilo v tiste kraje, ali pogovarjala sva se o tem popotovanju kakor o dolgem, veselja polnem romanju v deveto deželo, v obljubljeno Koromandijo. Nikoli nisva šla tja; mati je prej umrla. Še tri tedne pred smrtjo, ali je bilo morda že bliže tistemu strašnem večeru, mi je rekla, ko sem se sklonil čez njen potni, upali, ubogi obraz: „Ali ne bi šla prihodnji teden?“ — „Prihodnji teden pojdeva!“ sem odgo-

voril; v grlu me je tako stiskalo in dušilo, da še zajokati nisem mogel.

Njena goreča misel, njeno verno upanje, njen sveti spomin — vse to je bilo le koprnenje po izgubljeni grudi, po vonju senožitih in njiv, po šumenju daljnjih gozdov. To koprnenje je bilo tudi v meni in je danes tako živo in grenko, kakor je bilo tisti prvi dan, ko sem ga začutil. —

Imeli smo svoj laz; uro hoda je bil daleč od vasi. Pot se je vila najprej skozi tesno zaseko in se je ob deževnih časih, posebno jeseni, spremenila v hudournik; če je ob takih dneh bilo treba v laz, smo hodili po kolovozu ob njivah, da so se nam noge preko gležnjev vdirale v blato. Iz zaseke se je vzdignila pot samo v hrib. Tega klanca nikoli nisem maral; še preplayljena zaseka se mi je zdela prijaznejša; bila je temna in hladna, košato, visoko leščevje jo je senčilo od obeh strani, Klanec pa

Z VSEH VETROV

AVSTRALIJA JE POTREBOVALA 177 let, da se je število njenega prebivalstva dvignilo na današnjih dobrih devet milijonov. Vsak milijon je potreboval naslednje število let: Prvi 71 let, drugi 19, tretji 12, četrti 16, peti 13, šesti 17, sedmi 14, osmi 10, deveti 5.

BLIZU BOTANY BAY v NSW bo proti koncu tega leta začela obratovati nova tovarna v vrednosti dveh in pol milijona funtov. Proizvajala bo plastiko. Plastiko so iznašli v Angliji pred 22 leti in eden kemičnih inženirjev, ko so sodelovali pri iznajdbi, je sedaj v Avstraliji. Nadzoruje napredovanje omenjene tovarne. Nova plastika se uporablja za izdelavo neštetih reči, vse od kuhinjske posode in trgovskih vreč do podmorskih telegrafskih kablov.

V PORT MELBOURNU so slovesno odprli novo tovarno za KRAFT sir. Družba izdeluje 21 različnih vrst sira. Po kvaliteti zavzema prvo mesto in ga prodajajo v 31 tisoč trgovinah širom po Avstraliji. Statistika je tudi ugotovila, da Avstralci pojedjo 7 liber sira na osebo na leto. To je dvakrat toliko kot pred 30 leti. Gornja statistika dokazuje, pravijo, da se način prehrane v Avstraliji bistveno spreminja s priseljevanjem kontinentalnih Evropecev.

HRVATSKI EMIGRANTJE so v Argentini osnovali novo politično organizacijo, ki stoji na demokratičnih načelih in zavrača vsako obliko totalitarnosti. Imenuje se Osrednje hrvatsko predstavništvo za Argentino. Nova organizacija se poteguje za popolnoma neodvisno hrvatsko državo, odklanja pa sodelovanje z ustaši. Izjavlja, da se bo borila proti vsem vrstam jugoslovanstva.

je bil širok, pust in gol; v soncu je bil vroč in prašen, puščava sama; rdeči prah je silil v oči in usta in se je mešal s potom na čelu in licih; človek se je utrudil že ob tretjem koraku. Če je rosilo ali celo deževalo, pa se je ilovica razmehčala in je bila spolzka kakor led; še bošemu je držalo. Nikjer in nikoli ni bilo kraja temu klanecu; nanj sem se spomnil, kadar sem v tistih časih in tudi pozneje bral o klanecu na Golgoti.

Kaj pot, kaj zaseka in klanec! Naš laz je bil naš laz — naše polje, naš svet, naše najmilejše bogastvo! Pozimi smo se pogovarjali o spomladanskem delu s toliko vnemo in resnobo, kakor da bi imeli najmanj sto oralov sveta. Komaj je kopnelo po prisojnih rebrih, smo hiteli v laz, ki je bil še ves pod snegom. Tista prva pot mi je bila vselej praznik. Kjer je sonce že popilo sneg, se je prikazovala črna, mokra prst, so že poganjali zvončki. Na klanecu je močno drselo; v soncu se je svetila mokra ilovica; kjer pa je zavila pot na osojno stran, je ležal sneg še za ped visoko.

Spomladi, poleti in jeseni smo zahajali v laz, kadar je bilo treba in ne treba. Otrok hiti k materi, samo da je blizu nje, da jo vidi in da se pritisne k njenemu krilu. Nič ne vpraša, če je uboga in ža-

Hrvatski Sabor je po njeni zamisli edino možna demokratska oblika vladavine.

POLOVICA LJUDI V ZDA bo poginila, če pride do nenadnega sovražnega napada z vodikovimi bombami, je izjavil načelnik civilne obrambe Peterson v Washingtonu. To se bo po njegovi sodbi zgodilo, pa naj ima Amerika zaklonišča zoper take napade ali pa ne. Zgradnja primernih zaklonišč bi po neki strokovnjaški cenitvi stala Ameriko sedem milijonov in pol dolarjev. Peterson pa celo ugotavlja, da bi bilo treba to vsoto še pomnožiti s številom, ki ga pa ni navedel.

O ŠKOFU VOVKU, administratorju ljubljanske škofije, je prinesel dolg članek avstralski mesečnik THE HARVEST. Opisuje v vseh podrobnostih, kako so ga komunisti obllili z bencinom v Novem mestu in ga hoteli živega sežgati. Stvar je sicer že nekam zastarela, vendar človeka veseli, da prihaja ponovno na dan. Članek pravi, da je zvedel za ves dogodek na Dunaju iz ust nekoga,

OPOZORILO

ŽE ZDAJ je čas, da si naročite knjige DRUŽBE SV. MOHORJA V CELOVCU za leto 1957 (Koledar za 1958).

Cela kolekcija knjig vas stane £1/0/0. Lahko pošljete to vsoto na MISLI ali prinesete osebno v Slovensko pisarno v Baragovem Domu, Sydney. Sprejeli smo **POVERJENIŠTVO** za VSO Avstralijo na prošnjo iz Celovca.

Naročniki bodo prejeli naročene knjige **NARAVNOST** iz Celovca okoli Božiča 1957. **HITITE** z naročanjem! — P. Bernard, Drago Plijaš.

lostna; zdi se mi celo, da jo ljubi toliko bolj, kolikor bolj je uboga, žalostna in bolna. Hudo nam je bilo, kadar smo v pozni jeseni pobrali poslednje tepke, poruvali natiče za fižol ter jih naložili na dvo-kolnico. Ozirali smo se, dokler smo še videli do laza.

„Zbogom, ti zemljica naša, ti naša siromašna, ljubezniva mati, naše veselje in naša skrb! — Zbogom, pa ne pozabi na nas v svojih dolgih sanjah, kakor tudi mi ne bomo pozabili nate!“

Sam ne vem, kako se je zgodilo in kako se je moglo zgoditi, da naš laz nenadoma ni bil več naš. Ali smo se zamerili gospodarju tistega sveta, ali je hotel sam obdelovati tisto beraško ped zemlje, ali se je oglasil drug najemnik — nič ne vem. Le toliko vem, da laza nismo imeli več in da se nam je tako zgodilo da nam je bil kdo zemljo izpodmaknil pod nogami.

Gostači smo bili; to se pravi potniki, ki jih močan veter lahko zažene danes na to, jutri na ono stran. Nikjer niti za dlan grude, da bi lahko človek trdno stopil ter rekel: „Moja je ta zemlja, na svojem svetu stojim!“

Potrtili smo bili, malodušni in molčljivi. Nismo si upali govoriti o lazu; če se je kdo spomnil nanj, je govoril čisto na kratko in s tihim glasom — kakor o mrliču,

ki mu je škof sam opisal vse podrobnosti dogodka. Priznati je treba, da tako podrobnega poročila o dogodku nismo brali v nobeni drugi publikaciji.

BARAGOVO MISIJONIŠČE so ustanovili Slovenci v Argentini in sicer pod vodstvom slovenskih lazaristov. Škof Rožman je tik pred odhodom iz Argentine nazaj v Združene Države blagoslovil

vogelni kamen. Tako imajo Slovenci v Argentini poleg bogoslovnega zavoda za vzgojo svetne duhovščine zdaj tudi pomemben zavod za vzgojo misijonarjev, ki naj gredo oznanjat evangelij med poganske narode. Razume se, da Slovenci v Argentini vzdržujejo vse to s pomočjo rojakov drugod po svetu, vendar je njihova gorečnost in podjetnost vredna vsega občudovanja.

KOTICEK NAŠIH MALIH

Pozdravljeni, dragi otroci!

Ali veste, kaj pomeni en sončni žarek, ki posveti v dolge deževne dni, v mrzlo jesensko vreme? Da, tak žarek prisije tam izza oblakov in prinese veselja. Tako iskreno se vzveselimo sonca in, glejte, dragi otroci, tako sem se razveselila dragih pisemc in pesmic in lepih risbic Slavice in Slavka. Da, kajti oba naša draga znančka sta se spet oglasila. Zdaj mi je samo žal, da imamo tako malo prostora na razpolago; rada bi vam povedala vse, kar sta Slavko in Slavica napisala. Pa storimo takole. Na kratko vam bom povedala, kaj sta mi oba napisala. Stanujeta v Blacktownu in hodita tudi tamkaj v šolo. Za njuno vzorno, in to besedo bi najraje podčrtala, slovenščino, pa se imata zahvaliti svojima dobrima staršema. Njuna pisemca so vesela, lepo pisana in pestra. Slavica je priložila v zadnjem pismu tudi križanko, toda o tem se morava še pogovoriti z gospodom urednikom.

In še nekaj. Slavica in pa njena petletna sestra Marija Kristina bosta prav na prvega maja praznovali rojstni dan. Slavko je spisal, s pomočjo ata, prav lepo pesmico, ki jo bomo, malo skrajšano, objavili. Poslušajte:

*Moja sestra Slavica
je stara deset let!
Prav danes je obletnica
kar prišla je na svet.
Prižgala se je zvezdica,
razpel se en nov cvet.*

*Zato pa Slavko, jaz bratec njen
in ata, mama, vse sestre
ji skupaj danes voščimo
vseh radosti želje.
Bog zdravja daj, veselja
in sreče polno ji srce!*

Gotovo Slavko ne bo užaljen, ker sem mu njegovo lepo pesem tako skrčila, a je krivda na prostoru. In še nekaj naj vam zaupam, moji mladi prijateljčki: Slavko in Slavica sta mi poslala v resnici lepe risbe na ogled. Kakšna škoda, da jih ne moremo objaviti v „Mislih!“

Zdaj pa se moramo posloviti. Čakala bom vaših pisemc, čakala, da mi poveste, kako ste praznovali Veliko noč. Potrudite se še ostali, posnemajte zgled Slavice in Slavka Filipčič, pišite!

In pa mnogo toplih pozdravčkov Slavici, Slavku, Astrid, Magdici, Mirjam, Angelici in vsem, vsem slovenskim otrokom. Pa na svidenje prihodnji mesec.

Neva.

ki leži v sosednji izbi. —Mati je molčala, ni rekla nikoli besede o lazu; zdelo se mi je celo, da ni prav nič bolečine v njenem srcu.

Tisto zimo je obolela. Prišel sem nekoč domov — bilo je že blizu božiča in jasen dan je bil — pa je sedela na pragu, vsa sključena, v dolgo ruto zavita. Ozek, ves dekliški in čisto bel je bil njen obraz, oči so strmele v daljno daljavo. Prestrašil sem se, pa sam nisem vedel, od kod in čemu tak strah.

„Mati! Ne tukaj, ne v mrzulu Stopiva v izbo!“

Vzdignil sem jo za obe roki in šla sva v izbo. Ko sva sedela za mizo, mi je pogledala v oči in se nasmehnila. Tisti smehljaj vidim še dandanašnji ko je tega že mnogo let; toliko bolesti in koprnenja je bilo v njem.

„Pa kaj tisto, glej, če laza nimamo več! Saj je bil tako predaleč . . . moje noge so že trudne in stare . . . kdo bi lazil po teh klanecih! Ali veš, kaj sem si izmislila, ko sem sedela tam na pragu? Da si najamemo leho tam pod Hruševico! Blizu je tam in vsa druga zemlja . . . tam ne bo sam krompir pa tisti fižol ob razoru . . . Že sem si v mislih izbrala leho — tista, ki se od kozolca do kozolca položno spenja v hrib . . . Tam seješ kamen, pa žanješ zlato!“

Tako grenko in tesno mi je bilo pri srcu, da me je skelelo v očeh. Mati me je pogledala in je umolknila. Kar sem vedel jaz, je vedela sama: saj so to same otroške sanje, same pripovedke o daljni deveti deželi, obljubljeni Koromandiji! Človek govori, da bi z zaupljivo besedo potolažil strah srca; da bi z vero na jeziku preglasil tiho vdanost duše . . .

Koj po praznikih je mati legla in ležala tri tedne. Sedel sem ob njeni postelji, otiral sem ji potni obraz in poslušal njene bolne sanje . . . Koliko vas je, ljudje božji, da ste doživeli take dni in noči? Dotlej nisem vedel, da v najgrenkejšem trpljenju ni ne solz ne vzdihovanja.

Tretji dan pred smrtjo me ni poznala več; zadnji dan pa me je spoznala. Počasi je okrenila glavo proti meni in me je pogledala z velikimi, jasnimi očmi.

„Ti, Ivan, meni pa se le zdi, da bi spet dobili laz . . . Ali še veš, kako sva kar tam grah luščila, da bi ne bilo treba prenašati še stročja? . . . Dajte mi vode, žejna sem!“ —

Tisto noč je umrla; lep in miiren je bil njen obraz, tak, kakor je še dandanašnji v mojem srcu in v vseh mojih mislih.

Janez Urbančič

KRAMLJA

CENJENI GOSPE PAVLI Mi- ladinovičevi:

"Every man has at times in his mind the ideal of what he should be, but is not."

Gornje vrstice sem prebral na kalendarskem listu; zdele so se mi primerne, da jih postavim na začetek svojega odgovora.

Verjamem, da gospa ni osamljena v odkriti kritiki, ko pravi, da sem ji vzel pogum. Vsi, vsaj včasih, si želimo biti dobri, blagi in pravični, pa ne uspe vsem. Kritika je ena literarnih oblik in je lahko tudi umetnost. Kritizirati ne pomeni trgati, temveč voditi, opogumljati, svariti in hvaliti. Težko mi je bilo čitati, da sem ji vzel pogum, čeprav se ne morem strinjati z njo, ko pravi: „mi, ki trdo delamo za naš vsakdanji kruh.“ Življenje je okrutno, zato bi bilo smešno, ko bi se Slovenci sestajali le zato, da bi si vzajemno delili komplimente. Celotno ženski spol naj uvidi, da nas to ne bi pripeljalo do uspeha. Zdravnik mora predpisati grenko zdravilo, če hoče bolniku pomagati.

Kar se tiče moje „perfektno“ slovenščine, želim gospo zagotoviti, da se še daleč ne strinjam z njo. Ko bi imela priliko včasih sedeti za okroglo mizo v patrovi pisarni in se udeležiti lova na napake v slovenščini, debat in posvetovanja s knjigo o slovenskem pravopisu, ki stoji na kaminovi polici, bi tudi njej odleglo. Spoznala bi, da se „celo“ podpisani lahko zmoti. Na žalost ni tako „perfektno“ v slovenščini.

Vesnilo bi me čitati Vaše nove pesmi v MISLIH ali pa Vas celo osebno spoznati v Slovenskem domu.

Še enkrat: Korajža velja! Vsem nam pa naj bo v uteho Sokratov: „Vem, da nič ne vem.“

Pesniška zbirka Tineta Debeljaka „Poljub“ ki je izšla že leta 1951 v Argentini v tristo bibliofilskih izvodih, me je močno razveselila. Z izbrano lirično besedo poje pesnik o domovini, družini in ženi, katera je takrat z otroki bila še doma. Tako govori ženi, kateri je delo posvečeno, iz Riccione 1945. leta:

Poslal sem Ti ptico-goloba
s pisemcem krog nožic . . .
nanj pal kragulj je onstran žic—

Knjiga, ki jo je opremila Bara Remčeva, je lepo vezana v usnje; rad jo kažem avstralskim gostom, ko omenjam našo emigrantsko elito, ki poje in ustvarja v argentinških pampah.

QUO VADIS, slovenska mladina?

Ko smo nedavno v sydneyskem Slovenskem domu slikali modri polmesec s tremi šestokrakimi zlatimi zvezdami, me je skupina naših fantov, ki so obiskovali šole pod Titom, iznenadeno pogledala.

Zanje je bilo to odkritje Amerike. „Osvobodilci“ jih niso niti naučili, kakšen je slovenski grb, katera terga smo Slovenci prevzeli od celjskih grofov.

Tudi za gosposvetski knežji stol niso vedeli ti sicer bistroumni fantje. Slovenska zibelka rdečim valptom ni nič mar. Oni capljajo za rdečo petokrako, za narodno zgodovinsko ozadje pa si postavljajo „slavne partizanske ofenzive.“

Zadnje tedne smo imeli priliko slediti v dnevnem časopisju zelo razgibani polemiki med vlado NSW, parlamentom in Zdravniško zbornico. Jabolko spotika so emigrantski, posebno kontinentalni zdravniki, ki so tako dolgo bili oropani pravice prakticanja v novi domovini. Vlada vztraja na tem, da je ona tista, ki naj odloči, kdaj bo lahko emigrantski zdravnik praktičiral, zdravniška organizacija pa, ki je poznana kot zelo ljubosumna institucija, opozarja javnost na nevarnosti, da je med našimi zdravniki precej takih, katerih poklicni standard ni enak avstralskemu. Minister za zdravje je pozval predstavnike Zdravniške zbornice, naj mu navedejo imena onih kontinentalnih univerz, ki se lahko merijo s sydneysko, pa mu niso hoteli odgovoriti.

Minister je med drugim dejal, da Avstralija, posebno v civilizaciji odmaknjenih krajih, potrebuje kopico zdravnikov. Rekel je tudi, da je okrutno zahtevati od starejšega kontinentalnega zdravnika, čeprav je bil ta nekoč prav sposoben, da bo moral študirati ponovno tri leta in se podvreči strogim izpitom, kot se to zahteva od mladega in svežega medicinskega študenta. Zdi se, da bo vlada le zmagala, čeprav s kompromisom. Zdravniki-kandidati bodo morali napraviti neko izkušnjo, ne pa izpita v običajnem smislu. Če imamo Slovenci v Avstraliji kakšnega zdravnika-kandidata, mu želimo ves uspeh; upamo, da nam laži-zdravniki ne bodo pokvarili imena.

G. Borisu Likarju, ki je na poti iz Melbourne v Evropo obiskal tudi prijatelje v Sydneyu, želimo vso srečo. Mnogi mu zavidamo . . .

Spomin tako rad zabrede v domovino. Segel sem po povestih in črticah Stanka Kocipra, ki tako živo slika svoje rodne Gorice. Koga bi ne prevzele močne Kociprove besede, ko piše:

„Tisto jutro je Drava žarela kot da je božje prgišče potočilo med gorice migetajoče srebro. Vrbe so se sklanjale tik nod valove in jih božale s kosmatimi listi kot z drgetajočimi prsti. — Jagnedi so zatakajene za obzorje, da se preko njih kobacajo kuštrave bele ovčke, ko jih veter pelje na pašo v sinjo neskončnost nad goricami . . .“

PISMO IZ ARGENTINE

Buenos Aires, 17. marca 1957

Spoštovani urednik MISLI:

Z zborovanja, ki se vrši danes v okviru slovenskega socialnega dne v prisotnosti ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožmana, pošiljam Vam in vsem bralcem Vaše cenjene publikacije prav iskrene pozdrave.

To priložnost porabljam, da se Vam prsrčno zahvalimo za zanimanje, ki ga kaže Vaš list tudi za socialne probleme, ter Vas prosimo, da tudi v bodoče posvečate čim več pažnje tem vprašanjem, ki so važna za Slovence doma in v izseljenstvu in bodo posebno važna ob zrušenju komunističnega reda. Z odličnim spoštovanjem.

Tajnik: Rudolf Smersu.

Predsednik: Janez Majeršič.

PISMO UREDNIKU in. g. URBANČIČU

V ZADNJI ŠTEVILKI MISLI sem našel prijetno iznenadenje ob „Odprtem pismu uredništvu.“ Pavla je s svojimi vrsticami zadela v živo in, upam, mnogo pripomogla k razvoju našega mesečnika.

Verjetno je „pokroviteljski ton,“ ki smo ga v Urbančičevih člankih vajeni, del njegovega značaja in osebnosti. Sprejeti ga pač moramo kot je, saj mora tudi on sprejemati naše napake in slabosti. Vendar pravkar navedeno opravičilo ne prepoveduje, da bi g. Urbančiču povedali svoje misljenje. Višje ko je drevo, daljšo senco ima, pravi pregovor. Več ko človek piše, več kritike doživlja, zato g. Urbančiču nekaj opazk:

Pred leti sem dobil v roke list, ki ste ga izdajali v Avstraliji z namenom, da bi premostili težave med starimi in novimi naseljenci. Poskus je bil dobro zamišljen in upam, da je imel tudi uspeh. Med onim listom, pisanim v angleščini, in našim mesečnikom, pisanim v slovenščini, je seveda velika razlika. Naj omenim samo eno: V angleščini je prvi in najvažnejši poudarek na osebnem zaimku „I“ (jaz). Tudi način angleškega mišljenja je isti. V slovenščini je drugače. Pokojni pisatelj prof. Joža Lavrenčič, mi je nešteto krat povedal, da osebni zaimek prve osebe ednine obstaja le zaradi razlike med prvo in drugo osebo: jaz — ti. Smemo ga rabiti le takrat,

kadar bi brez njegove uporabe misel ne bila jasno povedana. Kar je v angleščini neizogibno, je v slovenščini neodpustljivo. V angleščini: „I am,“ v slovenščini „sem,“ ne „jaz sem.“

Moje skromno mnenje je, da bi g. Ljenko z upoštevanjem gornje razlike svoje „pokroviteljsko izražanje“ precej ublažil.

Dve reči sta, ki jih naš človek v Avstraliji ne ljubi: Ljudi, ki bi mu nekako zviška govorili in solili pamet, in ljudi, ki govorijo o nepolitičnih organizacijah, pa vendar ves čas politizirajo.

G. Urbančič je na obnem zboru Slovenskega društva med razlaganjem pravil (ne ustave!) izjavil, da je monarhist. Taka izjava je v slovenskem krožku brez pomena, ker Slovenci nismo nikdar imeli svojih kraljev in jih tudi verjetno imeli na bomo. Izjava je mnoge neprijetno dirnila. Urbančiču moremo šteti le v čast, da svoje mišljenje tako odkrito pove, vendar bi se moral kot tajnik društva in najdelavnejši član slovenske skupnosti v Sydneyu zavedati, da take izjave v društvu in listu nikomur ne koristijo, najmanj njegovemu monarhističnemu prepričanju.

Spoštovani g. Urbančič, upam, da boste to, kar sem iskreno povedal, tudi iskreno sprejeli.—**Jože Čuješ.**

(Konec s str. 2)

Slov.-hrvatska ljudska prosveta, Trst

Slov. kat. prosveta, Trst

Slov. prosvetna matica, Trst

Slov. prosvetna zveza, Trst

Zveza slov. prosvetnih društev, Gorica.

Slov. duhovska zveza, Trst

Slov. duhovska zveza, Gorica

Slov. gospodarsko združenje, Trst

Narodna in študijska knjižnica, Trst

Kmečka zveza, Trst

Gospodarsko društvo „Dijaška Matica“, Trst

Društvo Pravniki, Trst

Zveza neposrednih malih posestnikov, Trst

IZ NEIMENOVANE VASI poročajo, kako si dandanes pomagajo v Sloveniji glede pouka krščanskega nauka za otroke. Ker je iz vseh šol do kraja izključen verski pouk, ga morajo in smejo dajati samo v cerkvah. Cerkev so pa pozimi kajpada mrzle in to za otroke ni vabljivo. Začeli so torej po cerkvah z ograditvijo primernih prostorov, kjer lahko zakurijo, da se pouk vrši na toplem. Zato otroci radi prihajajo in se jim ni

treba bati, da bi zmrzovali. Poročilo dostavlja, da take prostore uporabljajo tudi cerkveni pevski zbori, ki drugače nikjer na najdejo prostorov za vaje. Kakih cerkvenih dvoran seveda ni, duhovniške hiše so po večini zasedene, duhovniki imajo le toliko prostora v njih, kolikor je njihove osebne potrebe najnujnejše. Tudi tora v njih, kolikor je za njihove pregovor, ki pravi, da je potreba mati iznajdljivosti.

AVSTRALSKA JESEN

Čutim jo. V zlatu valov se ustavlja,
Tiho prepevanje čričkov jo kliče —
glej, in usa polna je noč je.
Mesec pomika za nizke se griče.

Če bi nasula v naročje ti breskev
in bi pod latnik na paštnih se
skrila —
o, ali bi prišel tiho do mene,
ali bi z grozdi si žejo utešila?

Nežno me objema jesenska prelest,
pa iščem, kje v soncu trtje žari . . .
Ni tu ciklam in ni brinja, ne skal.
In tebe, tebe moj dragi, tu ni.

— Neva Rudolf.

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

NEW SOUTH WALES:

Ingleburn: Glede slovenščine v listu MISLI ni kaj drugega reči kot to:

Al' prav se piše kasha ali kaša, samo da je beseda naša.

Glavno je, da se razumemo in ostanemo složni.—**Pavla.**

Cooma: Od tu ni kaj prida poročati, ker so fantje vsi raztreseni po drugih kampih in sem jaz skoraj edina izjema. Pri Americancih v Adaminaby Dam, Junction Shaft, Eucumbene Portal in Tumut Pond se dobro dela in za služi. Ampak delati je treba, da je kakor potres. Velikonočnega odličja menda ne bo več kot v ponedeljek, Malokdo bo mogel na zabavo v Sydney, se zdi. Ta okraj krasijo že štiri nove hiše, zgrajene po Slovencih. Nihče ne more reči, da ne prispevamo k zgraditvi Avstralije. Zdaj se bliža zima. Zjutraj slana, do desete ure megla, večeri prav hladni. To so znaki, da bo kmalu nov sneg na gori Kosciusko. Našim bush-pionirjem bodo pa zarsle nove dolge brade. V Cabramurro so od oktobra do zdaj speljali čez 30 novih hiš, "prefabricated," ki jih bo v par mesecih pokrili prvokrat sneg. Cabramurra je visoko v gorovju. Ne vem, kdo si želi preživeti zimo tam gori, pa naj bo hiša še tako lepa. Toda gre jim za velik načrt, zato naselbina raste. Pozdrav in vesele praznike.—**Ivan Kobal.**

Sydney: V zadnji številki je bila objavljena novica, da je pisarna Slovenskega društva v Sydneyu okrašena s slovensko zastavo in velikim zemljevidom Slovenije. Ker v poročilo nisem preveč zaupal, sem se šel o stvari sam prepričati. Našel sem, kot sem pričakoval. Namesto zemljevida Slovenije je na steni okusno narisana zemljevid sedanje L. R. Slovenije. Dejstvo, da je pisarna v nekoliko skritelem delu Slovenskega doma in da vanjo ne pride veliko ljudi, me je potolažilo. Porazno bi namreč bilo, če bi naši rojaki ugotovili, da odbor Slov. društva ne pozna resničnih narodnostnih mej naše domovine.—**Čuješ.**

Sydney: V soboto po veliki noči sta se poročila pred slov. duhovnikom para: Rudolf Jakšetič, ki ima svojo hišo v Burwoodu, doma je pa iz Podgraj, je vzel za ženo Emo Zadnikovo, ki je doma iz Velikih Loč pri Slivju. Mirko Baloh, ki ima zdaj domačijo v Canley Vale, doma je pa iz Sedla v Sloveniji, je pripeljal v cerkev nevesto Ljubico Mikela, ki je doma iz Lukorana pri Zadru. Obema paroma najlepše čestitke!—**Kroničar.**

Junction Shaft: Iz Rima sem prejel uradno obvestilo, da je tam nekaj slovenskih deklet, ki si želijo spoznanja z dobrimi fanti v Avstraliji z namenom, da bi se domenili za poroko in bi jih fantje poklicali sem kot zaročenke. Kdor se interesira, naj mi piše, da mu pomagam priti z dekleti v stik in dopisovanje.—**Stanko Šušteršič,** K.W.P.R., Junction Shaft, via Cooma, N.S.W.

VICTORIA:

Broadmeadows: Podpisana sva pred nadevanim prišla v Avstralijo in z veseljem spremljava pot lista MISLI. Šaj so MISLI skoraj edino, kar naju v tujini povezuje z domovino. Dosedaj sva si list izposojala in nama je zelo ugajal. Z veliko ljubeznijo sva brala besedo za besedo, ki je pisana v najinem meterinskem jeziku. Pred kratkim sva šele začela delati in služiti, zato želiva sedaj postati stalna naročnika. Čestitava uredništvu na vseh uspehih, ki jih je doseglo s tem slovenskim časopisom. Želiva pa še več uspehov za dvig MISLI in stalen napredek. Doma sva iz Maribora. Pozdrav vsem rojakom!—**Stanko Šegula in Vlado Staršek.**

Melbourne: Včeraj zvečer sem se vrnil iz South Avstralije, napravil sem čez 2500 milj. Iz Adelaide sem odšel dalje proti Port Pirie, Port Augusta, Whyalla, Port Lincoln in seveda nazaj. Ogledal sem se tudi v Iron Knobu, kjer je v železnem rudniku nekaj naših zaposlenih. Skoraj niso mogli fantje verjeti, da je prišel na obisk slovenski duhovnik. Eden se sploh ni hotel odzvati, ko so mu o meni povedali, mislil je, ga hočejo drugi na — „aprilati.“ Ko so mu pa nesli pokazati moj rimski kolar, je verjel in z veseljem priteknel. Pet fantov sem našel tudi v hostelu Whyalla. Tako zdaj vem, koliko je približno Slovencev tam okoli. Treba bo pa najti še druge, ki jih na prvem obisku nisem mogel izslediti. Ti reveži so popolnoma osamljeni in muči jih duševna depresija, ker iz svojega „busha“ ne vidijo izhoda in ne bodočnosti... Na tem potovanju me je lovil šest čevljev visok kangaruj, ki je drvel za mano gotovo 40 milj na uro. Ušel sem mu s 65 miljami, sicer bi bil karambol... Pozdrav!—**P. Bazilij.**

Bonegilla: Kmalu bo 3 mesece, odkar se v Melbourneu izkrca iz „Toscane.“ Takrat mi je pred odhodnom vlakom proti Bonegilli P. Bazilij dal MISLI. Rad sem vzel časopis in ga tudi z veseljem prečital. Iz njega sem dobil nekako sliko o življenju Slovencev v Avstraliji. Čim pridem do prvega denarja, se bom na list naročil. Po 14 dnevnom bivanju v Bonegilli so me z drugimi Slovenci in Hrvati poslali na obiranje sadja v okolično mesta Shepperton. Tam mi je od nekod prišel v roke Vestnik slov. kluba v Melbourneu. V njem sem videl, da je nekdo na obnem zboru hotel širiti ono laž in propagando, ki smo ji mi komaj ušli. Kako daleč znajo razpresti svoje mreže! No, sedaj smo se štirje kolegi vrnili v Bonegillo. To smo: Jože Ogrizek iz Rogaške Slatine, Stanko Pekolj iz Ljubljane, Ivan Makovec od Vipave in Anton Konda od Metlike. Danes smo dobili že drugo zaposlitev in sicer na železnični progji v N.S.W. Nameravamo ostati do sezone sladkorne trske v Queenslandu. Kakor mištam in slišim, odpotujemo spet vsi štirje skupno. Ogrizka je komisija odklonila zaradi oči, pa smo tudi ostali trije odkolnili, če njega ne vzamejo. Vdali so se in

ga vzeli. Tako kaže, da ne bo konca našemu vdranju. Škoda, da so tako redki naši duhovniki v Avstraliji. Bojimo se, da bo le redka priložnost za spoved. Naj še omenim, da smo se v Sheppertonu srečali z g. Jožetom Mačkom, ki je profesor na agr. šoli v Dookie. (Čestitke, Jože!—Ur.) Sprva sem bil nezaupen do njega, sem pač tak, da jemljem vsakega nepoznanega človeka za špiona—posledica krivic, ki sem jih doživljal pod komunisti. Kmalu sem pa spoznal, da je g. Maček mož na mestu in sem ga bil jako vesel. Hvala Bogu, v tej deželi se počutim bolj in bolj svobodnega in prihaja mi občutek, kot sem ga imel kot otrok, ko nisem vedel za trpljenje in te-zave.—**Anton Konda.**

QUEENSLAND

Raveshoe: Naj bo Bog zahvaljen, da imamo tako lep svoj list, ki prinaša vse tako po domače. Veseli smo tudi Ave Maria Koledarja in lista. Tako branje je za nas veliko vredno, ko smo po svetu in nam tuji jezik še zmerom ostaja tuj. Ne rečem, saj se trudimo, da bi se ga naučili, pa je nekako tako z nami kot s tistim oslom, ki se je ravno navadil jesti smrečje, pa je prišla ponj smrt. Tako je vsaj z nami Brezavščeki. Trde glave imamo, pa tudi trudne. List MISLI bi pa prosil, da bi nam natisnil kakšen nedeljski evangelijski, vsaj enega vsak mesec. Gotovo bi marsikdo, ki živi v samoti, z veseljem bral. Pozdrav vsem rojakom. — **Družina Brezavšček.**

NAŠ NOGOMETNI KLUB V VIKTORIJI

MNOGIM MORDA NI poznano, da med nogometnimi klubi prve divizije v Viktoriji obstoji tudi klub, katerega so osnovali in ga še vedno vodijo priseljenci iz Jugoslavije.

J.U.S.T. (Jugoslav United Soccer Team), kakor se imenuje, je od vsega početka med kandidati za prvenstvo Viktorije. Prav v letošnji poletni sezoni je dosegel uspeh, za katerega mu lahko iz srca čestitamo. Tretjič zaporedoma si je prisvojil takozvani „Sun cup," ki sedaj ostane njegova last.

J.U.S.T. je bil ustanovljen leta 1950. Še isto leto se je povzpел iz 3. v 2. divizijo, katere prvenstvo si je osvojil leta 1951, in tako prišel v 1. divizijo med najboljše klube Viktorije. Isto leto si je osvojil tudi „Dockerty Cup," za katerega se igra istočasno s tekmami za prvenstvo vsako leto, že od leta 1909 dalje. V preteklem letu si je klub priboril peto mesto v 1. diviziji in njegov igralec Pepe Cubero je bil izbran kot najboljši nogometni igralec Viktorije v letu 1956.

Od vsega početka so v klubu sodelovali tudi Slovenci. Spretnost, ki jo je pokazal Milan Plečko kot vratar v prvih letih klubovega obstoja, je bila publicirana širom Avstralije. Danes se v upravi kluba nahajata dva naša rojaka in to g. Vinko Ogorelec kot blagajnik in M. Uršič kot odbornik. Klubov predsednik je g. Zlatko Lukinovič, doma iz Dalmacije, Tajnik, ki vsakomur vedno rad postreže z informacijami, je g. Dušan Ivanovič (Tel. MY 1375), Pokrovitelj kluba pa sta g. Olophant in g. Kukec.

Klubska enajstorica nastopa oblačena v modre srajce, bele hlačke in rdeče dokolenke. Klub poseduje dva igrališča, in sicer Showgrounds v Ascot Vale in Como Park v South Yarra.

Tradicionalni rival kluba je JUVENTUS, katerega enajstorico sestavljajo italijanski priseljenci. Tekme med tema dvema kluboma so vedno silno razgibane in nudijo gledalcem mnogo užitka. Igrači in publika se zavedajo, da gre za narodnostni ugled.

Bodisi da smo ljubitelji nogometa ali ne, lahko smo ponosni, da klub, v katerem igrajo nemalo vlogo tudi naši rojaki, stoji visoko na lestvici nogometa v Viktoriji in je morda edina organizacija jugoslovenskih priseljencev v Avstraliji, ki je v gotovi meri poznana tudi širšim množicam. Želimo bi bilo, da bo s povečanjem popularnosti nogometa tudi J.U.S.T. obdržal svoje prominentno mesto in da bodo naši rojaki, sodelujoči pri njem, storili vse, da mu k temu pripomorejo. —**Marjan P.**

Publisher: SLOVENE CHAPLAINCY
66 Gordon Street, Paddington, N.S.W.
(za cerkvijo St. Francis na Oxford Street)

Printed by Publicity Press (1938) Pty. Ltd., 71-75 Regent St., Sydney, for the Publisher, Slovene Chaplaincy, 66 Gordon St., Paddington, N.S.W.

ZABAVE V PADDINGTON HALL-U, SYDNEY, V LETU 1957

1. **Predpustna: Nedelja 24. februarja.**
2. **Povelikonocna: Valikonocni ponedeljek, 22. aprila.**
3. **Zimska: Nedelja 9. junija.**
4. **Spomladanska: Nedelja 6. oktobra.**
5. **J. Pobožna: Na Stefanovo 26. decembra.**

Dohodki od vseh navedenih zabav pojdejo v blagajno Slovenskega društva.

GEELONG!

P O Z O R!

GEELONG!

Vljudno vabljeni na

„ZIMSKO VESELICO“

V soboto 1. junija 1957 ob 7. zvečer
FREE LIBRARY HALL, EAST GEELONG.

Na svidenje!
Odbor.

IZ SLOVENSKE DUHOVNIŠKE PISARNE

Že slavčki žvrgolijo,
se maj vesel budi;
naj srca podarijo,
kar lepi maj rodi!

DVA EVANGELIJA

Nedelja 5. maja: Tisti čas je rekel Jezus farizejem: Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir da svoje življenje za svoje ovce. Najemnik pa in kdor ni pastir in ovce niso njegove, vidi volka priti in ovce popusti ter zbeži in volk ovce pograbi in razkropi. Najemnik pa zbeži, ker je najemnik in ga za ovce ni skrb. Jaz sem dobri pastir in poznam svoje in moje poznajo mene, kakor mene pozna oče in jaz poznam Očeta; in svoje življenje dam za ovce. Še druge ovce imam, ki niso iz tega hleva; tudi tiste moram pripeljati: in poslušale bodo moj glas in bo en hlev in en pastir.

Nedelja 12. maja: Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: Še malo in ne boste me več videli in spet malo in me boste videli, ker grem k Očetu. — Tedaj so neka-

teri njegovi učenci med seboj govorili: Kaj je to, kar nam pravi: Še malo in ne boste me videli in spet malo in me boste videli; in: Grem k Očetu? — Govorili so torej: Kaj je to, kar pravi: malo? Ne vemo, kaj govori. — Jezus je spoznal, da so ga hoteli vprašati, in jim je rekel: O tem se sprašujete med seboj, ker sem rekel: Še malo in ne boste me videli in spet malo in me boste videli? Resnično, resnično, povem vam: Jokali boste misli več na bridkost, od veselja, vi boste žalovali, ali vaša žalost se bo spremenila v veselje. Žena na porodu je žalostna, ker je prišla njena ura. Ko pa porodi dete, ne misli več na bridkost, od veselja, do je človek rojen na svent. Tudi vi zdaj žalujete; ali spet vas bom videl in veselilo se bo vaše srce in vašega veselja vam ne bo nihče vzel.

VNEBOHOD

Štirideset dni po svojem Vstajenju je Gospod odšel v nebesa. Cerkev praznuje ta dan kot velik praznik. Tudi v Avstraliji je ta dan med redkimi zapovedanimi prazniki. Treba je iti k sveti maši kakor ob nedeljah.

Kdor res ne more tega napraviti — zavoljo nujnega dela — je seveda opravičen. Po vseh cerkvah

so pa na tak dan tudi večerne maše in zato marsikak izgovor odpade. Malo potruditi se je treba, pa je.

Letos bomo praznovali VNEBOHOD Gospodov v četrtek 30. maja. Zaznamujte si ta dan na svojem koledarju, da ne boste pozabili . . .

TEŠČNOST PRED OBHAJILOM

Po najnovejši odrebi sv. Očeta zdaj ni treba biti za sv. obhajilo več tešče od polnoči. Naslednji predpis velja tudi za jutranja ali dopoldanska obhajila, za večerna je bil že doslej v veljavi:

TRI URE pred obhajilom smeš zadnjič JESTI ali piti alkoholne pijače.

ENO URO pred obhajilom smeš zadnjič PITI nealkoholne pijače: kavo, čaj, mleko, razne „mehke“ pijače itd.

VODA se lahko pije še tudi med zadnjo uro pred obhajilom.

Vse to je zdaj DOVOLJENO vsem brez izjeme, seveda je pa še zmerom vse hvale vredno, če se kdo hoče držati starih predpisov.

S tem predpisom ni sv. Oče nič „spremenil vere,“ spremenil je samo uredbo Cerkve, kako se je treba na obhajilo pripravljati.

PRI BENEŠKIH SLOVENCIH

MEDTEM KO PO VSEM svetu zidajo in dosežajo gospodarske uspehe, pa je v beneški Sloveniji, kot da bi se ustavil čas; tudi v kulturnem pogledu, da o političnem sploh ne govorim. Edino razveseljivo znamenje je pojava in delo novega videmskega nadškofa, čeprav je tudi on v nekem oziru Slovincem uganka. Treba bo več časa in več stikov, da bodo moža dobro spoznali.

Slovincem na Tržaškem in Goriskem še kdaj pade kaka beseda z visokih prestolov o spoštovanju slovenskega jezika in navad. Slovenci v Benečiji pa tega od tam nikdar ne čujejo.

Edino, kar je oblast po vojni naredila, so popravljene kozje steze in nekaj novih cest, da se po njih lahko prevažajo z avtomobili tisti, ki jih pač imajo. V šolah je še vedno vse italijansko. Kulturno življenje spi. Kakor hitro kje kaj prično, takoj Lahji zaženejo vik in krik o „komunistični nevarnosti“ in o „Titovem prodiranju v furlansko nižino.“ Narod živi ubožno in si išče kruha v belgijskih rudnikih, zadnje čase tudi v Franciji in zlasti v Nemčiji. Tudi dekleta gredo zdaj večinoma po svetu. Najdete jih v „bližnjem“ Milanu, v Rimu, pa v Švici, Belgiji in Angliji. Doma pač ni zaslužka, ko pa je treba ves dan nositi koš na hrbtni. Zaradi boleznih dreves zdaj tudi kostanj slabo rod; nekoc so ga veliko prodali v nizino, na Laško, kot pravijo. In kot v posmeh tem hribovskim ljudem, ki jim domača zemlja ne rodi dovolj, so zaprli še edino tovarno, ki so jo imeli: cementarno na Cemurju pri Sv. Lenartu.

Kot je bilo že večkrat pisano,

so pod nadškofom Nogaro fašistični eksponenti odpravili slovenščino tudi v cerkvah. Po kapitulaciji Italije se je slovenščina vrnila nazaj le tam, kjer so imeli slovenskega duhovnika. Z njo so se vrnilo tudi stare slovenske navade. Toda po letu 1947, ko je postalo jasno, da bo Beneška Slovenija ostala pod Italijo, so spet pričeli napadati slovenske duhovnike, da bi jih tako spravili s tamkajšnjih far. Te borbe še zdaj ni konec, borbe, ki so jo doslej vzdržali domači duhovniki samo zaradi medsebojne strnjnosti in globoke ljubezni do svojih rojakov.

Že proti škofovanju pokojnega Nogare je prišlo do zelo težkih in napetih nastopov. Nekateri podkupljeni laški duhovniki so namreč ovajali in klevetali slovenske duhovnike, ki so se zatekli k nadškofu, in zahtevali, da ovaduhe premesti. Ker pa nadškof ni — pod vplivom fašistične okolice — ničesar ukrenil, so se slovenski duhovniki odločili, da ne bodo več hodili na dekanijske konference v št. Peter Slovenov. Vsled tega je nadškof sklical dekanijsko konferenco v Videm in zahteval razlago za tak bojkot. Slovenski duhovniki so mu tam predložili trda dejstva in jih podkrepili, da zaradi takega nekrščanskega početja — vera peša. Tisti dan so morali nadškofa odnesti iz zbornice. Kmalu nato je umrl. Njegov namestnik, pomožni škof, Furlan, dr. Cicuttini, je dobil nalogo, stvar preiskati; naredil je tudi nekaj dobrih korakov v pravo smer. Tako so odkrili nekega laškega duhovnika, da je izdajal sramotilne letake proti slovenski duhovščini. Bil je kazensko pre-

meščen. Njemu sta sledila še dva podobna italijanska duhovnika, čeprav je moral biti premeščen tudi neki slovenski duhovnik, češ da so bili duhovi zaradi njega preveč zbegani . . . Eden od laških duhovnikov se je premestiti možno upiral; a še po odhodu so Italijani hujskali ljudi proti novemu slovenskemu duhovniku, češ da je titofil.

Lani za Binkošti pa je iz Vittorio Veneto prispel v Videm novi nadškof dr. Giuseppe Zaffonato. Pravo nasprotje pokojnemu Nogari! Razmeroma še mlad, demokratičen, dober govornik, poln zdravja in akcije.

V Rimu so mu dali navodila, da mora urediti verske razmere med beneškimi Slovenci. To je bilo videti že takoj spočetka. Mesec dni po ustoličenju je že začel obiskovati slovenske fare; hotel je videti osebno preizkušnjo: kako urediti vprašanje župnišča v Kozci pri Čedadu? V to vasico je nastavlil že pokojni nadškof Nogara slovenskega duhovnika, č.g. Kjačiča, medtem ko je bil njegov prednik Boldarini poslan na neko laško faro. Tedaj je MESSAGERO VENETO zagnal krik, dvignil se je tudi Odbor za obrambo italijanstva v Nadiški dolini. Prenapeti Lahji so zasedli župnišče in niso vanj pustili g. Kjačiča. Ta je moral iti stanovat v neko zasebno hišo.

Toda novi nadškof, ne bodi len, je povišal g. Kjačiča v župnika in se teden dni kasneje sam podal v Kozco. Ukazal je prinesiti ključ od župnišča in — čudovito — policija je ključ tudi našla. Ko so krajevni Lahji protestirali, jih je zavrnil, da je g. Kjačič prav tako italijanski državljani kot je g. Boldarini, da bo g. Kjačič odslej župnik v Kozci, g. Boldarini pa naj pobere šila in kopita in odide nazaj v Forli, odkoder je prišel delat zgago med Slovence.

To je bil uspeh za slovensko duhovščino! A dosegli so še več: preko svojih poznanstev so dosegli pri rimski vladi, da so vse slovenske vikarije postale župnije. Tako bodo v naprej tudi oni dobivali majhno državno pomoč in ne bodo več tako odvisni od dobre letine in milodarov že itak revnih faranov.

Zadnje čase prihaja nadškof na vsako dekanijsko konferenco v št. Peter. Na neki je javno pohvalil delovanje slovenske duhovščine. Toda kadarkoli so ga hoteli pripraviti, da bi dal kako izjavo o jezikovnem vprašanju, se je temu redoma izognil. Zdi se, da se le nekoliko boji hrupa, ki bi nastal, če bi se zavzel za slovenske pravice. Kajti kljub novemu nadškofu prenapeteži še vedno delujejo, da bi onemogočili slovenske duhovnike. — „KLIC TRIGLAVA.“

Slovinci

v Perthu in okolici!

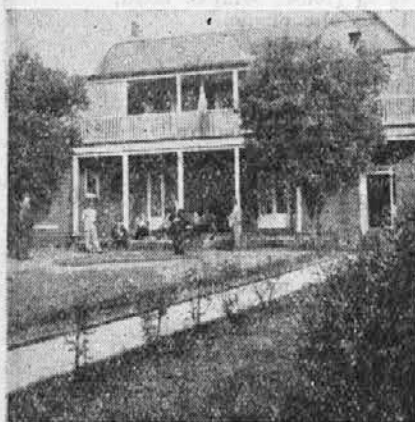
Kupujte vse svoje potrebščine

največji trgovini Zapadne Avstralije

pri **BOANS-u**

OGLASNA DESKA SLOVENSKEGA DRUŠTVA, SYDNEY

Tako gradimo svoj Dom. Dva fanta, ki sta po svoje prispevala za Dom, sta g.g. Alojz Pušenjak in Alojz Švigelj. Prvi, ki je električar, se je rad odzval, ko je bil naprošen, da preuredi skupino luči v društvenih prostorih. Drugi, mizar, pa je zasakal rokave in navdušeno pričvrstil ključavnico na vrata društvene pisarne. Posnemajmo!

Baragov Slovenski Dom

Dva nasveta. Slovenec, ki je prvič obiskal Slovenski dom in ga našel po neprijetnem iskanju, misli, da bi bilo dobro postaviti na vidno mesto pred Domom napis doma in društva.

Mlada mamica pa, ki rada obišče naš Dom, si želi mirnega kotička z mizo in umivalnikom, kjer bi lahko previla svojega malčka.

Hvala za nasvet. Še več bomo naredili; dajte nam le časa, delavno prostovoljno moč in pa — kakšno funto!

Skupina dalmatinskih deklet je obiskala za Veliko noč Dom, za katerega je izvedela v MISLIH. Razveselile so se, ko so se spoznale tudi z dalmatinskimi fanti.

Družabni in gmotni uspeh zadnje društvene zabave v Paddington Town Hallu je bil zadovoljiv. Nabrali smo samo s prostovoljnimi prispevki £130/0/0.

Izid žrebanja na isti zabavi je mnoge razočaral, vendar osrečil tudi nekaj takih, ki so trdili, da nimajo nikoli sreče.

Prvo preprogo jej zadel g. Lovrenc Polič, drugo preprogo gospa Saša Lajovičeva, uro je dobil Mr. W. Preston. Po eno kokoš gg. Kovačič in Porok, olje gospa Cvetka Skala in tucat steklenic piva g. Puntar.

G. Sincich, ki ni bil prisoten na zabavi je zadel sliko, delo našega slikarja g. S. Rapotca. (Na listku je napisan naslov: 75 Railway st., Rockdale. Prosimo, da se osebno ali pismeno oglasi).

G. Porok je poklonil kokoš našim požrtvovalnim fantom v Domu, ki so že toliko prispevali za Dom s svojimi pridnimi rokami.

Večkrat slišimo, da kdo ni prejel MISLI ali društvene okrožnice. Kaj če bi se vsak Slovenec zavedel, da vsako pismo in poštnina stane denar in delo, pa zato poslal vsako spremembo svojega naslova?

Važno je, da ime, priimek, številka, ime ulice in države napišete razločno, po možnosti v tiskanem slogu.

Slovenski Dom je dom nas vseh. Ker tisoč ljudi lahko več prispeva kot eden, naj vsakdo pomisli in se vpraša: Kaj in koliko sem prispeval za SLOVENSKI DOM?

LEP ZAČETEK KULTURNEGA KROŽKA

V nedeljo 28. aprila popoldne se je zbralo lepo število onih, ki so pripravljene začeti z aktivnim delom. Sestanek je pozdravil podpredsednik društva g. Simon Pevc. Z navdušenimi besedami je očrtal namene krožka.

V vodstvu krožka so poleg kulturne referentke gđne Neve Rudolfove in podpredsednika g. Pevca tudi gospa Vlasta Cergolova, kateri je bilo poverjeno aktivno vodstvo krožka in režija iger. Gđna Antonija Vodopivčeva, ki bo obenem tajnica tega krožka, bo vodila ženski pevski zbor. G. Jože Urbas bo vodil tehnično delovno skupino. Gospa Fanči Marko bo organizirala muziko. Prvi nastop bo krožek priredil v septembru (kratko akademijo zvezano z družabnim večerom).

Naslednji sestanek krožka bo v nedeljo 12. maja ob štirih popoldne, tretji 26. maja. Potem pa vsako drugo in četrto nedeljo v mesecu.

BIL ŽIV-ŽAV JE VELIK

ko je Emilija Kapelj prvič obiskala Slovenski dom v Sydneyu. Naslednji so njeni vtisi:

Že kot emigrantka, bivajoča v italijanskem taborišču, sem šestokrat slišala o lepotah Sydneya. Ker se jje moja pot nadaljevala v Avstralijo, se je v meni porodila želja: v ta bleščeči Sydney res moram priti. Želja se mi je izpolnila; vendar, ko sem se znašla kot osamljen popotnik sredi tega šumečega mesta, sem naletela na več razočaranja kot zanimivosti. Med vrvečimi množicami in hrupnimi avtomobili sem ugibala, kdaj bom našla vsaj enega Slovenca.

Kako me je zato iznenadilo pismo s povabilom, da se udeležim sestanka v Slovenskem domu. V Slovenskem domu! Celo svoj Dom imajo vrli Slovenci v Sydneyu, sredi te za mene tako puste Avstralije!

Po nestrpnem pričakovanju nedelje sem se res znašla pred enonadstropno in prikupno hišo, obdano s palmami in lepim vrtom. Moj prvi pogled je veljal velikemu srcu pred pročeljem Slovenskega doma. Iz prostorov je odmevalo petje, pravo slovensko petje. Torej le nisem zgrešila. — S pogumom in krepkim korakom sem prestopila prag, kjer so me pozdravile veselo moje sopotovalke. Bil je velik živ-žav. Oglevala sem si prostore. V kotu me je pozdravila na drogu viseča slovenska

trobojnica. Vse okolje je bilo tako vabljivo, domače. G. Ljenko Urbančič, tajnik Slovenskega društva, nas je v imenu odbora in vseh prisotnih pozdravil. Sestanek je bil prirejen kot dobrodošlica slovenskim dekletom, ki so nedavno prispela v Sydney. Sledila je zdravica in oglasila se je harmonika in pesem: „Kol'kor kapljic, tol'ko let“

Kramljali smo, spraševali po novicah, peli in zaplesali. Čeprav se je popoldan zavlekel v noč, je bilo hitro konec te lepe družabnosti. Z najlepšim vtisom sem odhajala, misleč na prvo priložnost, ko bom zopet lahko obiskala Slovenski dom — moj dom.

PISMO

Spoštovani g. tajnik! Tudi jaz želim napisati nekaj svojih vtisov o našem društvu. Po dveh letih bivanja med Avstralci sem se zelo razveselil, ko sem prišel med svoje ljudi. Ni mi pa všeč, da so ljudje, ki požrtvovalno delajo za Slovensko društvo, večkrat nagrajani za ves trud z napadi nekkih razdiralnih elementov, ki znajo le brbljati, ne pa prijeti za delo. Slovenski dom naj bo dom nas vseh. Taki podiraleci ne bodo nič opravili. Lahko je rušiti, težko graditi. Če smo Slovenci, bodimo eden za vse, vsi za enega. Tisti pa, ki si razbijajo trde glave ob močne zidove Slovenskega društva, naj si rajši poiščejo pomoči pri zdravnikih, ki imajo verjetno tudi za take vrste bolnike zdravila. Pаметen Slovenec vendar ne bo metal polena pod noge onim, ki nas organizirajo za skupno dobro.

Peter Bizjan.

KNJIŽNICA

Kulturni krožek našega društva si je med drugimi nalogami postavil tudi organiziranje že obstoječe knjižnice. Vendar potrebujemo več knjig, zato pozivljemo vse Slovence, da nam darujejo vsak po nekaj knjig. Darovalci naj napišejo v knjigo tudi svoje ime in naslov. Prosimo one, ki lahko prinesejo knjige sami v Dom, da to store ob prvi priložnosti; če pa ne morejo tega storiti osebno, naj sporočijo naslove.

Vlasta Cergol.

ZABAVA V PADDINGTONI DVORANI V NEDELJO 9. JUNIJA — Rezervirajte: Slovenski Dom: FB 1085

V SMRLINJU

Narte Velikonja.

XV.

Pri Žiznu sta pod večer vstopila dva moža: Škvarča in kmet Begec. Begec je imel viržinko, Škvarča liter vina.

„Sva prišla!“

„Odkod sta pa prišla?“ se je čudila mati.

„Kaj bi, tako sva rekla, da ogletava,“ se je lotil Begec. „Naj boljše je, da sedemo, pa pokličī Jernej!“

„Saj ni daleč. In če gre za kaj, bom tudi sama odgovorila!“ je posadila Žiznovka gosta v izbo za mizo.

Okoli vogla je pridihal Žizen. Slabe volje je bil in je rentočil nad skrhano plankačo.

„Vrag, same žeblje je nabil v tram. Plankača je za nič, dan je za nič; deset kubikov otešeš, pa zlomiš tri plankače. Kdo za zlodja to dela?“

„Jernej, nikar ne kolni!“ ga je mirila žena.

„Sam zlodej to dela!“ je kimal Begec.

„O, jaz pa vem, da to dela Gravnarjev. Iz jeze na Mora. Jaz pa to vem!“ se je razvnel Škvarča.

„Ali si ga videl? Če je to res, potem, potem mu sporoči, da ga pozdravljam!“

„Videl, videl ga nisem!“ se je branil Škvarča in dvigal noge, da mu jih Žizen ni zadel s toporiščem. „Samo tako pravim!“

„Ne jezi se, Jernej, sedi in pomagaj!“

Oče Jernej je postal boljše volje. Katra je odšla v kuhinjo.

„Tako se vedeta, kakor da kaj kupujeta,“ je dejal Žizen po premlku.

„Kupujeva!“ sta pritrdila gosta.

„Saj bomo kmalu edini!“

„Kar tako pa že ne!“ je prihitela Žiznovka na zadnje besede v izbo. „Kar tako pa moja hči ne pojde. Najprej naj pove Polde, kaj ji zapiše!“

„Hehe,“ se je smejal Begec. „Kako ženska vse lepše izpelje. Ti govoriš in govoriš, ona pa kar, koliko bo, hehe!“

„Kaj bi,“ se je otrsela hvale Žiznovka. „Nič ne, Polde ji pripiše dve njivi in hišol!“

„Preveč bo, preveč!“ je odkimaval Begec.

„Nič preveč,“ je odkimaval Žizen.

„Oh, Jernej, počakaj! Morda je dvoje njiv preveč, toda eno pa, eno in hišol!“ je popravljala mati.

„To pa že!“ je dejal Škvarča. „Zalki pa daste kozol!“

„Križeva nebesal!“ se je zgrozila mati. „Ali naj potem navrtam brezo za mleko? Kakšen zet boš, če si tak? Zdaj vem, stradala bo,

STANDARD PAKETI

slovenske tvrdke: Dr KOCE, G.P.O. Box 670, Perth W.A.

Bližajo se velikonočni prazniki! Standard paketi omogočajo hitro ekspedicijo. Tekom 48 ur po prihodu naročila v Trst se paket že odpremi v domovino, tako je sedaj zagantirana najhitrejša dostava paketov Vašim dragim doma, kar je zlasti važno v vsaki sezoni, ko so pošte in železnice prebložene z delom.

Vsi paketi so sestavljeni v smislu carinske uredbe, tako so oproščeni uvozne carine. Na vsak paket se pa mora plačati takoimenovana carinska in odkupninska taksa. Kdor želi, naj doda za plačilo teh taks 14/-, za katere bo prejemnik paketa dobil doma na roke izplačanih 800 dinarjev, tako bo lahko plačal takso in mu bo še nekaj denarja ostalo. K vsakemu paketu se lahko dodajo 1 do 3 pari Nylon nogavic najboljšje vrste po ceni 11/6 za 1 par.

V domovino pošiljamo vsa zdravila, tekstilije in tehnične predmete po najugodnejših cenah. Tako dobite na primer dobro Steyer-Puch kolo za £19.0.0.

I. STANDARD PAKETI PO POŠTI

St. 21 2 kg kave Santos Ia, 2 kg sladkorja kristal, 0½ kg čaja Ceylon, 0½ kg popra v zrnju,	St. 26 3 kg kave Minas Ia, 10 kg sladkorja kristal, 0½ kg popra v zrnju, 0½ kg čaja Ceylon,
4½ kg £3-3-6	13½ kg £5-8-6
St. 22 1 kg kave Minas Ia, 3 kg sladkorja kristal, 0½ kg čaja Ceylon, 0½ kg popra v zrnju,	St. 27 1 kg kave Minas Ia, 10 kg sladkorja kristal, 2 kg riza Carolina Helios, 0½ kg popra v zrnju, 0½ kg čaja Ceylon,
4½ kg £2-3-6	13½ kg £4-0-0
St. 23 3 kg kave Santos Ia, 3 kg sladkorja kristal, 3 kg riza Carolina Helios,	St. 28 2 kg kave Santos Ia, 10 kg sladkorja kristal, 5 kg riza Carolina Helios, 1 kg rozin,
9 kg £4-12-0	18 kg £5-7-10
St. 24 1 kg kave Santos Ia, 5 kg sladkorja kristal, 3 kg riza Carolina Helios,	St. 29 3 kg kave Santos Ia, 10 kg sladkorja kristal, 2½ kg (5lbs.) svinjske masti, 2 kg olja olivnega, 0½ kg rozin, 0½ kg popra v zrnju,
9 kg £3-0-0	18 kg £7-12-6
St. 25 2 kg kave Santos Ia, 3 kg riza Carolina Helios, 3 kg sladkorja kristal, 0½ kg rozin, 0½ kg popra, 0½ kg čaja,	
9 kg £4-9-10	

Kako človek človeka spozna; dve njivi ji boš zapisal, Polde, za varnosti voljo. Na eni bomo mi sadili krompir, eno bo vživala ona. Polde, skop si in nič ni zaupati."

"Ali nisem rekel, Polde!" je zmajal z glavo Begec. "Pusti mene in poslušaj! Če pa ni drugače, naj ji pa dve zapiše!"

"Kje je pa ona?" se je spomnil Škvarča.

"Že pride!" je odvrnila mati. "Toda glej, Polde, da jo boš varoval, ona je dobra moja hči in da ne boš stiskal in godrnjavil, če bo kaj potrebovala!"

V izbo je vstopila Zalka.

"Zdaj povej, ko so snubci tu, ali maraš Poldeta ali ne?" je dejala mati.

"Povej!" je silil vanjo oče.

"Dobro, le povej!" je pomlaskal Škvarča.

"Dve njivi in hišo ti zapiše!" je dejal Begec in otrese viržinko.

Zalka je pogledala Škvarčo, otrešla z glavo in dejala odločno:

"Ne maram!"

"Moraš, če sem dejal!" je vzdignil Žizen plankar. "Njiv nam da za krompir!"

"Koga pa maraš?" je mirno dejala mati in ostro pogledala moža. Oče Jernej je poveznil spet plankar na tla.

"Nobenega drugega—"

"Kakor?"

"Kakor Gravnarjevega!" je naglasila Zalka.

"Grom in—" se je razvnel Žizen, "—in žeblje!"

"Ne kolni!" je ustavila besedo mati. "Zalka, tako bo, kakor pravimo. Jutri pojdemo delat pismo in v nedeljo oklice. Na vseh svetih drugi in drugo nedeljo tretjič. In tako bo, kakor pravimo!"

Zalka je stisnila ustnice in hotela nekaj reči. Toda v hipu ji je šinila čudna nepričakovana misel v možgane.

"Sramoto mu napravim, da ga nobena več ne pogleda. Čakaj, ibljatar!" si je dejala, stopila k mizi, dvignila kozarec in ga izpila na dušek.

"Jutri gremo delat pismo!" je postavila kozarec na mizo.

"O, zlata moja hči!" se je zmehčal Žizen, "ti moja zlata hči!"

(Dalje)

II. STANDARD PAKETI PO ŽELEZNICI

St. 30 1 kg kave Santos Ia, 10 kg sladkorja kristal, 3 kg riza Carolina Helios, 1 kg olja olivnega, 0½ kg cokolade, 0.150 gr popra v zrnju, 0.100 gr čaja Ceylon,	St. 37 2 kg kave Santos Ia, 10 kg sladkorja kristal, 10 kg bele moke 00, 10 kg spagetti Ia, 5 kg riza Carolina Helios, 4½ kg (10lbs.) svinjske masti, 1 kg olje olivno, 1 kg rozin, 1 kg mila za pranje, 0.500 gr cokolade švicarske, 0.200 gr čaja Ceylon, 0.200 gr mila Palmolive, 0.100 gr popra v zrnju,
18 kg £5-17-6	45 kg £11-9-6
St. 31 1 kg kave Santos Ia, 10 kg sladkorja kristal, 5 kg riza Carolina Helios, 5 kg bele moke 00, 1 kg olje olivno, 2½ kg (5lbs.) svinjske masti, 0½ kg rozin, 0.100 gr popra v zrnju, 0.100 gr čaja Ceylon, 0.050 gr cimeta v prahu, 2 kom vanilije,	St. 38 3 kg kave Santos Ia, 10 kg sladkorja kristal, 15 kg bele moke 00, 5 kg spagetti Ia, 5 kg riza Carolina Helios, 2 kg psenicnega zdroba, 3 kg olje olivno, 1 kg rozin, 0.500 gr mila Palmolive, 0.250 gr čaja Ceylon, 0.250 gr popra v zrnju,
25 kg £6-0-0	45 kg £11-0-0
St. 32 2 kg kave Santos Ia, 10 kg sladkorja kristal, 5 kg riza Carolina Helios, 5 kg bele moke 00, 2½ kg (5lbs.) svinjske masti, 1 kg rozin, 0½ kg cokolade švic, ½ kg čaja Ceylon, 0½ kg popra v zrnju, 0½ kg mila Palmolive, 0½ kg kakao holandski,	St. 39 45 kg bele moke 00, 10 kg sladkorja kristal, 17 kg svinjske masti, 3 kg kave Santos Ia, 5 kg riza Carolina Helios, 5 kg spagetti Ia, 1 kg rozin, 0.500 gr cokolade švicarske, 0.200 gr čaja Ceylon, 0.200 gr popra v zrnju, 0.100 gr cimeta v prahu,
25 kg £8-7-0	87 kg £14-15-0
St. 33 3 kg kave Santos Ia, 10 kg sladkorja kristal, 10 kg bele moke 00, 1 kg rozin, 0½ kg cokolade švicarske, 0.100 gr popra v zrnju, 0.100 gr čaja Ceylon, 0.100 gr cimeta, 0.200 gr Palmolive,	St. 40 17 kg svinjske masti, 10 kg sladkorja kristal, 10 kg bele moke 00, 5 kg riza Carolina Helios, 5 kg spagetti Ia, 1 kg kave Santos Ia, 1 kg rozin, 2 kg mila za pranje, 0.500 gr mila Palmolive, 0.250 gr čaja Ceylon, 0.250 gr popra v zrnju,
25 kg £6-16-0	52 kg £11-10-0
St. 34 1 kg kave Minas Ia, 10 kg sladkorja kristal, 10 kg bele moke 00, 1 kg rozin, 5 kg riza Carolina Helios, 5 kg spagetti Ia, 1 kg olja olivnega, 2 kg mila za pranje, 0½ kg mila Palmolive, 0½ kg popra v zrnju, 0½ kg čaja Ceylon,	St. 41 22½ kg bele moke 00, 17 kg svinjske masti, 10 kg sladkorja kristal, 5 kg riza Carolina Helios, 3 kg kave Santos Ia, 1 kg rozin, 0.250 gr popra v zrnju, 0.250 gr čaja Ceylon, 0.500 gr mila Palmolive, 5 kom. vanilije, 5 kg spagetti Ia,
35 kg £7-5-0	64½ kg £13-15-0
St. 35 2 kg kave Santos Ia, 10 kg sladkorja kristal, 5 kg bele moke 00, 1 kg rozin, 5 kg riza Carolina Helios, 5 kg spagetti Ia, 4½ kg (10lbs.) svinjske masti, 2 kg olje olivno, 0.100 gr popra v zrnju, 0.100 gr cimeta v prahu, 0.100 gr čaja Ceylon, 0.200 gr mila Palmolive,	St. 42 45 kg bele moke 00, 17 kg svinjske masti, 1 kg kave Santos Ia, 10 kg sladkorja kristal, 5 kg riza Carolina Helios, 2 kg mila za pranje, 1 kg rozin, 0.500 gr čaja Ceylon, 0.250 gr popra v zrnju, 0.200 gr mila Palmolive,
35 kg £9-10-4	83½ kg £14-10-0
St. 36 2 kg kave Santos Ia, 10 kg sladkorja kristal, 10 kg bele moke 00, 5 kg riza Carolina Helios, 5 kg spagetti Ia, 1 kg rozin, 0½ kg čaja Ceylon, 0½ kg cokolade, 0½ kg kakao holandski, 0.200 gr popra v zrnju, 0.050 gr cimeta v prahu, 0.200 gr mila Palmolive, 5 kom. vanilije,	St. 43 45 kg bele moke 00, 17 kg svinjske masti, 62 kg £9-0-0
35 kg £8-13-2	St. 44 90 kg bele moke 00 £9-0-0
	St. 45 17 kg svinjske masti £5-5-0
	St. 46 45 kg bele moke 00 £4-12-0
	St. 47 3 pare NYLON DUPONT Ia, £1-15-0

Zastopnik firme za N.S.W.:

MR. R. OLIP, 44 VICTORIA ST., POTTS POINT, SYDNEY